

ՔԱՏՐՈՆ ԵՒ ԵՐԱԺՈՇՈՒԹԻՒՆ

Ժողովրդական Տուն

Շատ լաւ է ասված. «Յարգու յարգու...»

Ամեն մի ապագայի պէտք է ասվի իր արժանի անունը:

Մեր անցեալը բնորոշում է մեր արտադրանքները շատ խիստ. և մենք չենք զղջում: Այդ ներկայացումը արժանի էր դրան:

Մակայն այժմ մեր ձեռքը չի բարձրանալ նայել անկու հոլով. 7-ի ներկայացման վերաբերմամբ:

Այդ օրը ներկայացվում էր վրացի հեղինակ Ն. Շիոկազիլիի «Ալանդակներ» գործը: զբո՞ւրդանա՞նք «Ալանդակները» կարելի է բաւարար գործ համարել:

Պիեռուս հանդես են բերված մի շարք տարբեր վրացի կենսագրեր, որոնք թէև այնքան էլ աշուղ կերպով չեն արված, սակայն հեղինակի բացայայտ շնորհը կարողացել է նրանց մէջ անմոռելի կենսական այնպիսի գծեր, որոնք այդ տարիքը դարձնում էին գինգուսի:

Պիեռուս հանդես են բերված խաբուս են և բաւարարող, սակայն, կրկնում ենք, հեղինակի արժեքը շնորհը հարկադրում է ներդրումը իրեն չէլի այդ թերթի թերթերը: Չը նայած սրանք, «Ալանդակները» դիտվում է հետաքրքրութեամբ: Տեղ-տեղ հեղինակը ցայց է ասվել վրացի-տաթիլիկ բնական արուեստի մէջ:

Ուղղը այս անգամ մարդկային է:

Գերակատարները մէջ առնել էին ընկնում պ. Սերժ շարահճի գրեթե ամբողջ գործը, որը Յամուլի (ուսանողուի Սոմիա) և մասնաւոր պ. Գաւրոյ (գաւրուս Սաբա Գաւրու) Մենք մի քանի անգամ ասիք եւս ձեռքը ձեռքը լսելու պ. Գաւրոյի մասին. այժմ էլ, աւելի համարված, կրկնում ենք մեր կարծիքը, որ պարզ ու իրականացնող անպայման շնորհք է փառաբանող կարող է մրցել մեր անուն հանած դերասաններից շատերի հետ (և հարկէ՛ք այս առաջադրույթը): Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

Միայն նրա ծիծաղը, շարժ. ու ձեռքը և յուզված ըզնչներին ժամացոյցի շղթայի հետ խաղալը—ինչ ասեք արժեք այդ երեկոյ:

սուկալի գրութիւն է ստեղծում հայ գրող համար Ամեն մի հայ գրող իր ստեղծագործական ուղին ստիպված է սկսել «այրից» և «բնից»:

Մեր նորագոյն գրականութեան մէջ այդ քերթի մէջն է Միքայէլ Մանուկեանը, որը «Շեղվածներ», «Շեղված» և «Շարժում» պիւնները ասիւս 5-ին ներկայացվելու հայ դերասանական ընկերակցութեանը: Մեր է Մանուկեանը գրական ֆիզիոնոմիան. այդ հայցին պատասխան տալու ժամանակը դեռ ևս չէ հասել Մանուկեանը դեռ ևս հոգաւ է իր վերին խօսքը ասելու: Ուստի և բոլոր դերասանները a priori ժամով են անաշուղ և անհիմն լինելու: Բայց մի բան անհերքելի է անվերջ ձեռք է դառնում է, որ Մանուկեանը գրական ստեղծագործութիւնը մի նոր և ցանկալի երևոյթ է մեր գրական իրականութեան մէջ:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Սյո է Մանուկեանի հիմնական տրամադրութիւնը. այս ձևով է նա մտնում կենսը երևոյթներին Սակայն դա դեռ ճանապարհի կէտն է: Չէ՞ որ մասնաճանաչ այս տրամադրութիւնը կանխորոշ չէ անձնականում այս կամ այն ձևը: Եւ անձնական գործունէութեան ամբողջ ընթացքում յամարում է իրատես: Եւ արտադրութեան ձեռքը նա որոշումները շղթայում էր, երբ 13 տարի արանից առաջ լոյս տեսաւ նրա առաջին գրքից: Եւ այն որոշումներին մենք հանդիսատես էինք, երբ 5-6 տարի արանից առաջ մէկը միայն ետևից լոյս տեսաւ հեղինակի մի քանի երկերը, որոնց շնորհիւ նա որոշ անուն վաստակեց: Այդ որոշումներին իր լի-շնորհակամայ էլ դարձան Մանուկեանը և այժմ, բայց անբարեբախտ է, որ Մանուկեանի ցայերն այժմ հաստատ են և զր նա վերջական գտել է իսկական ճանապարհը:

Միքայէլ Մանուկեանը ֆարսուս բարդ չէ: Ուրեքն Սարգսեան անունով մի նկարիչ սիրալոյս կապ է աւելցնում մի օրինակի հետ, որը սիրում է Մանուկեանը բուն սրտով: «Երազ» կոչումով սիրում, մինչդեռ Մանուկեանը համարում էր սիրելի սիրելի էր ոչ այլ ինչ: Ինչ էլ մի սովորական ֆիլիսոփայ, կամ ինչպէս նա ինքն է արտայայտում՝ մի «սիրալոյս» Մակայն շատ շատ Մանուկեանը զգում է, որ Մանուկեանը (այդպէս և զվեղայ անունը) զգացմունքներն աւելի լուրջ են, քան նա կարծում էր, գաղափար՝ Մանուկեանը անուն է, ընդունելով հակայական ծառայ Սարգսեանի բարդ ձևերը՝ նա պահում է Մանուկեանը, նրա բոլոր միջոցները՝ «հասնելու» այդ հրաշքի ժայթքումը: Ապարդիւն են մնում, և Մանուկեանը ստիպված է պատասխանել կերպով համբերութեամբ հպատակելու: Նա երբեք փորձում է ինքն իրան ներշնչել, որ սիրում է: Եւ այնպիսով էր ինքն ինչ խաբուս—ասում է Մանուկեանը—բայց այդ շատ կարճատեւ էր, և բաւական էր օր նա հե-

Միքայէլ Մանուկեանը ֆարսուս բարդ չէ: Ուրեքն Սարգսեան անունով մի նկարիչ սիրալոյս կապ է աւելցնում մի օրինակի հետ, որը սիրում է Մանուկեանը բուն սրտով: «Երազ» կոչումով սիրում, մինչդեռ Մանուկեանը համարում էր սիրելի սիրելի էր ոչ այլ ինչ: Ինչ էլ մի սովորական ֆիլիսոփայ, կամ ինչպէս նա ինքն է արտայայտում՝ մի «սիրալոյս» Մակայն շատ շատ Մանուկեանը զգում է, որ Մանուկեանը (այդպէս և զվեղայ անունը) զգացմունքներն աւելի լուրջ են, քան նա կարծում էր, գաղափար՝ Մանուկեանը անուն է, ընդունելով հակայական ծառայ Սարգսեանի բարդ ձևերը՝ նա պահում է Մանուկեանը, նրա բոլոր միջոցները՝ «հասնելու» այդ հրաշքի ժայթքումը: Ապարդիւն են մնում, և Մանուկեանը ստիպված է պատասխանել կերպով համբերութեամբ հպատակելու: Նա երբեք փորձում է ինքն իրան ներշնչել, որ սիրում է: Եւ այնպիսով էր ինքն ինչ խաբուս—ասում է Մանուկեանը—բայց այդ շատ կարճատեւ էր, և բաւական էր օր նա հե-

անար ինձանից, որ զգացի իմ ինքնախաբեութիւնը: Ամենաշատը, ինչ կարող էր Մանուկեանը գործնական նրա մէջ, դա կիրքն էր, «անստանական կիրքը», ինչպէս ասում է ինքը Մանուկեանը և անա, չը կարողանալով այլևս դիմադրել նա մի օր կապվում է Աստղիկի հետ Սակայն գրութիւնը բարդանում է, որովհետև ինքը Մանուկեանը սիրում է մի օրինակ զվեղայ, Ալիքին Բանաստեղծին, որը պատասխանում է նրան փոխադրաբար: Այդ սերն առողջ, իսկական սէր է, սակայն Աստղիկի հետ օւնցնում էր, որովհետև Մանուկեանը ինքն էր սիրում: Իրականում ասելի է նա բարեբանում է, երբ պարզվում է, որ Մանուկեանը յղի է:

Այստեղ արդէն սկսվում է Մանուկեանի համար մի սուկալի մղձաւանջ: Ինչ անել: Հպատակելով տիրող մտային և ամուսնանալ Աստղիկի հետ, թէ ընդդէմ բոլոր խոչընդոտների անձնատուր լինել իր՝ զգույն Ալիքին օւնցնած սիրոյն: Սրկար Տոքիկան պարզաբար յետո, Մանուկեանը գերազանց է վերջինը:

Ինչ իրականում ասելի է նա փորձում բնականում նրա ազատ կամքը վրա է կուսարկական կարծիքը նրան կը համարի «խաբուս», «գայթակղիցնող», բայց վերջի վերջը ինչն է նրա մեղքը: Որ նա չէ կարողացել սիրել Աստղիկին, որ վերջինս անստանական, բնորոշ սէրը հասցրել է նրան այն գրութեան, որ նա այլ ևս չէ կարողացել հաշիւ առ իրան և, հպատակվելով Աստղիկին, կապվել նրա հետ: Ասում են՝ պարտաւոր ևս ամուսնանալու: Բայց ինչու: Չէ որ ներկայ ղէպքում ամուսնութիւնը մի անվերջ անցնող կը լինի երկուսի համար էլ: Եւ այն է, որ Մանուկեանը գրական ստեղծագործութիւնը մի նոր և ցանկալի երևոյթ է մեր գրական իրականութեան մէջ:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է, ինչպէս պատկերասում է նա հեղինակի աչքերին. կենսը երևոյթները դիտելով Մանուկեանը ոչ մի բան էլ չէ հրաժարվում իր «ես»-ից, ոչ մի բան էլ օրինակի իշխանութիւնը չէ տարածվում հեղինակի սուբյեկտի պարզութեան վրայ, ընդհակառակը սուբյեկտ է, «ես» է, որ կերպարանագիտում է կենսը և իրատես տալիս ամենաճշմարտութեանը:

Միքայէլ Մանուկեանը իմպրեսիոնիզմ է ըստ անհայտի կենսը նրա համար մի լայնաբան պիւնֆիզիոն է, որը կենտրոնը կազմում է հեղինակի հոգին, հեղինակի «ես»-ը: Օրինակով ճշմարտութիւնը, իբրև այդպիսին, հետաքրքրական չէ, նախիկ գոյութիւն էլ չունի Մանուկեանի համար: Կենսը այնպէս է